

Elrekvirálták a város 30 vagon szénét.

(Saját tudósítónktól.) Néhány nappal ezelőtt megírta a *Délmagyarország*, hogy Vázsonyi Jenő, a szénügvek kormánybiztosa leiratban értesítette a várost arról, hogy a szegedi közüzemek, de különösen a légszuszgvár szénrel való ellátásáról különös mértékben kíván gondoskodni. Egyszerűleg közölte a szénügyi kormánybiztos, hogy a légszuszgvár ellátására január hónapra 8000 métermázsza szénrel utalt ki magyarországi és külföldi szénbányákból, amelyek utasítást kaptak arra is, hogy a kiutalt szénmennyiséget legalább részben, a magyarországi szénbányák pedig föltétlenül teljes egészében szállítsák.

Előre kellett ezeket bocsájtani, hogy az olvasó megérthesse az alábbi közigazgatási történetet, vagy korraizot, amely szép szelid szóval megmagyarázza nekünk szomorú háborús nyomorúságunk okait is. Tehát szárazon vázoljuk tovább is a tényeket.

Történt néhány nappal ezelőtt, hogy az egyik galíciai kőszénbánya megunva a város sok sürgetését, elhatározta magát a szállításra. Útnak is indított a városi közüzemek részére, mint amilyenek a vízvezeték, szivattyutelepek 30, mond: harminc vagon szén.

És a szénnek nevezett drágakövek megkezdtek utjukat. A határon akadálytalanul átjöttek. No azért nem siettek valami nagyon, csak úgy, mint ahogyan a tehervonatok szoktak menni, lihegve, fuja, lassan. A M. Á. V. nagyon ismeri a „lassan járj, tovább érsz” közmondást s lehetőleg alkalmazza is. Nagy fáradtságába igazán nem kerül ez a ténykedés, hát megteheti. Ám a sors könyvében meg van írva az is, hogy a háboruban a közmondások igazságának is el kell veszni. Mert az a tehervonat, amely a szóbanforgó harminc vagonnyi fekete köveket szállította, bár lassan járt, mégsem ért tovább. A szó szoros értelmében nem ért tovább Felsőmagyarországnál. Megrekedt szegény és nem használt semminemű hajtószer. A Szeged részére utnak indított 30 vagon szén ott rekedt Felsőmagyarországon, ahol elrekvirálták. Így egyszerűen: elrekvirálták. Hogy miért? Valami ilyen történhetett:

Az egyik felsőmagyarországi város katonai parancsnokságánál jelentette valamely alantás parancsnokság, hogy valamelyik kór-

háznál, vagy hadiüzemnél kifogyott a szén. A felettes katonai parancsnokság tovább jelentette az ügyet mindaddig, amíg nem jött a parancs: kimenni az állomásra és az első szénvonatot elrekvirálni. És a szegedi vonat jött és elrekvirálták a szegedi közüzemek szénét.

Azt kérdi a tisztelt olvasó, hogy miért van ez így, amikor a katonaság és a katonai üzemek szénellátásáról ugvis elsősorban gondoskodnak? Vagy azt kérdi talán, hogy miért nem vezetik nagyobb előrelátással a katonai üzemek szénellátását, nehogy ilyen esetek előfordulhassanak? Hiszen felelnék, felelnék erre magunk is, de mikor magunknak is azt kell kérdeznünk, hogy miért van még ma, a háború negyedik évében is ilyen fejtelenség csaknem minden helyen.

A *Délmagyarország* munkatársa kérdést intézett ebből az alkalomból dr. Somogyi Szilveszter polgármesterhez a szegedi közüzemek szénellátását illetőleg. A polgármester kérdéseinkre ezeket mondta:

— A gázgyár szénrel jelenleg mintegy 15—20 napra van ellátva, 28—30 vagon szénrel, mostanában soha sincs több szén a gázgyárban s így képtelenség arra gondolni, hogy a korlátozásokat enyhítsük, vagy pláne teljesen megszüntessük. Ha sikerülne mintegy 100 vagonnyi tartalékot gyűjteni, megváltoznék a helyzet, amennyiben legalább a gázresókat felszabadíthatnánk. Azonban erre — sajnós — semmi remény nincsen. A szén most is csak gyengén, mondhatni alig érkezik.

— A közüzemek, így a vízvezeték, szivattyutelep, vágóhid jelenleg nagyon gyengén vannak ellátva. Alig van két hétre elegendő szénünk és így valóságos katasztrófa, hogy az útnak levő harminc vagon szénünket elrekvirálták. Ha hamarosan nem érkezik megfelelő mennyiség, bizony könnyen zavarok kezdődhetnek.

— A közönség ellátása szintén gyöngé. Szerencsére eddig jó idők voltak, de most megint több szükség lesz a szénre, mint volt az utóbbi napokban. Ezeket az igényeket azonban — ha szűkösön is — talán mégis ki fogjuk tudni elégíteni. Rosszabb a helyzet a fával, amely alig érkezik Szegedre. Készletünk pedig nincsen.

részére, mint kedves emléket, mely még évek múltával is mosolyt fog fakasztani a jövőnk kor talán koravénült ifjúságánál.

A köztársaságnak a napokban volt ilyen kedves és kedélyes összejövele, melyben szeretettel hajtotta meg zászlaját *Wimmer* Fülöp előtt, a szegedi kereskedelmi és iparkamárának elnökévé való megválasztása alkalmából. S ugyanekkor *kendermíniszterévé* avatta a szintén bohémlelkű *Wimmer*t, köztársasági *kegyelmes urrá* emelvén fel eddigi tisztos polgári címét. Vidám este volt ez, gyönyörű felköszöntők hangzottak el s részt vett azon Szeged társadalmának számos előkelősége.

A humor pajkos koboldjai és a szellemeskedés nem közönséges sziporkázásai mellett a legkomolyabb elismerés is beleszövéődött ebbe a pár órai ünneplő estvébe, s úgy csillogott, mint a levegőben szétszórt aranypor, mely szeliden, lassan hull arra, aki szép, hasznos és jótékony munkásságával időnkint kiváltja a lelkekből a legforróbb érzéseket: a tiszteletet és hódoló nagyrabecslést.

Wimmer tehát ezen a szép estén *kegyelmes ur* lett. A baráti lelkek körülölelték Szeged közéletének ezt a kimagasló alakját és habár a tréfa színes köntösébe burkoltan is, megmondták szemébe, papiroson, sajátkezü aláírásukkal megpecsételve, a régóta kiérdemelt címet: a *kegyelmest*. Mert *Wimmer* a szó legtökéletesebb értelmében véve már hosszú esztendőket óta az. Akinek olyan nagy szíve van, aki embertársaiért két kézzel áldozza fel az anyagiak tekintélyes részét, aki minden jótékonycélnál első az adakozók között, akihez

nem jut el ember, anélkül, hogy segedelem nélkül visszatérjen, aki erejének megfeszítésével, fáradhatatlanul dolgozik, hogy munkájával mások hasznát előmozdítsa, aki a foglalkozás izzó robotmunkája mellől teljes lelkesedéssel rohan el, hogy a közügyek lomha kerékén, minden elismerés és jutalmazás nélkül lendítsen, az csak *kegyelmes* lehet. *Kegyelmes* mindenkire, aki az ő nagy emberszeretetére, támogatására és okos, bölcs tanácsára rá van utalva.

Ha a későbbi tréfa így szólitaná *Wimmer* Fülöpöt, a puritán és nagyképzetségű ipari kapaticást, nem üzne gunyt, mert a bohém-társaság közvetlen és igaz, bár tréfás cimadományozásával csak megerősítette azt a szép valóságot, amely sokaknak, kétkézi és szellemi munkásoknak, lelkében él, hogy t. i. *Wimmer* sok *kegyelmes* urnál is *kegyelmesebb*.

—y.

— **Tőzsde. Budapestről telefonálja tudósítónk:** Az értéktőzsdén ma különösen az üzletidő első felében igen kedvező volt a hangulat. Az elért legmagasabb árak mindazonáltal nem maradtak mindvégig érvényben. Magyar Hitel 1208, Osztrák Hitel 810, Fabank 769, Kereskedelmi Bank 5140, Salgótarjáni 950, Urikány 622, Rimamurány 954, Államvasut 992, Atlantika 1115, Adria 1590, Nasici 2920.

— **Gróf Károlyi Imre és Sándor Pál.** *Budapestről* jelentik: *Sándor* Pál, a Közüti r.-t. igazgatója, mint ismeretes, szombat este résztvett és beszédet mondott a gróf *Károlyi* Mihály tiszteletére rendezett társasvacsorán. Emiatt gróf *Károlyi* Imre lemondott a Közüti r.-t. igazgatósági tagságáról. Azt a hirt, hogy gróf *Károlyi* Imre és *Sándor* Pál között személyi affér is keletkezett volna az ügyből, *Sándor* Pál egy újságíró előtt megeáfolta.

— **Kitüntetések.** A király *Strauss* József 46. gyalogezredbeli alezredesnek a vaskoronarend 2. osztályát a hadiékítménnyel és a kardokkal díjmentesen, *Réder* Béla 46. gyalogezredbeli századosnak és *Debrowszky* Gyula 46. gyalogezredbeli tartalékos hadnagynak a vaskoronarend 3. osztályát a hadiékítménnyel és a kardokkal adományozta. A király megengedte, hogy *Ledniczky* Mihály, a 308. honvéd gyalogezrednél beosztott 3. honvéd huszárezredbeli tartalékos százados a porosz királyi 2. osztályu vaskeresztet elfogadhassa és viselhesse.

— **Az országos demokratapárt értekezlete** Vasárnap az országos demokratapárt értekezletet tart Budapestén. A pártvezetőség az értekezletre meghívta a vidéki pártszervezeteket is. Az értekezleten a pártnak az egységes kormánypárthoz való viszonyát állapítják meg.

— **Zita királyné egy székely menyasszonynak ajándékot küldött.** *Marosvásárhelyről* jelentik: *Decs* Ágnes gidófalvi székely leány most tartotta esküvőjét *Simon* Pál rokkant katonával. A leánynak, akinek az apja hősi halált halt, *Zita* királyné 500 korona nászajándékot küldött. A királyné ajándékát a háromszéki főispán adta át a menyasszonynak.

— **Kitüntetett szegedi urlasszonyok.** *A Magyar Tudósító* jelenti: A király a háború alatt a közjótékonykodás terén kifejtett működésük elismeréséül *Reök* Ivánné, született *Keltemen* Idának, a szegedi Felebaráti Szeretet Szövetség elnöknőjének a 2. osztályu, özvegy *Szamosi* Györgyné, született *Tóth* Margitnak a szövetség főtitkárának a 3. osztályu polgári hadi érdemkeresztet adományozta.

— **Védekezés a csempészet ellen.** *Budapestről* jelentik: Kedden délelőtt tíz órakor a Közelelmezési Hivatal üléstermében értekezlet volt herceg *Windischgrätz* Lajos közelelmezési miniszter elnöklésével. Az értekezleten, amelyen a határrendőrségi kapitányok és a határszéli csendőrszárnyparancsnokok vettek részt, a határcsempészet elleni védekezés mód-

HIREK

0000

Wimmer, mint kegyelmes ur.

Ebben a vérzivataros időben, amikor az elesigázott lelkekből egyik könny a másikat sajtolja ki, amikor az egyik borulat alig hogy elszáll az arcokról, nyomban ráereszkedik a másik, mint valami barna felhő — csak nagyrítván verődnek össze az emberek egymás szórakoztatására. Pedig ha van erre idő, a mostani az, amikor legjobban rászorul mindenki a kedélyek felvillanyozására.

Szeged bohém-társasága, a cs. és kir. köztársaság tréfás fogalma alatt szellemeskedő és vidám összejöveleteket rendező társaság, mely évek óta rendezi itt-ott, fehér asztalok és fehérlelkű cigányfiúk részvétele mellett — sok esetben nemes intencióval — a maga kurta és vidám összejöveleteit, talán az egyetlen társaság Szegeden, mely olykor együvé hívja ifju és öregedő urakból álló tagjait, hogy a boros arcok könnyei helyére mosolyt és jókedvet varázsoljon. Ennek a társaságnak a tagjai egytől-egyig *kegyelmes* urak. Köztársasági miniszterek, tábornokok, az egyes rezortok bohém elnevezésével és „magas” fizetéssel, melyek soha nem lettek még kiutalva, noha pénzügyminisztere is van, aki az évi budgetről tartozik gondoskodni.

A cs. és kir. köztársaság érdemeit is jutalmaz s ilyen alkalommal okmányt, kinevezési okiratot, elismerő levelet állt ki, az illető